

Sygn. akt I CSK 328/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa J. P. S.
przeciwko I. S.A. S.K.A. obecnie I. S.A. sp.k. z siedzibą w G.
o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 września 2015 r., sygn. akt VI ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 3 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego I. S.A. Spółki Komandytowo-Akcyjnej w G. od wyroku Sądu Okręgowego w W. - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 4 września 2012 r., mocą którego uwzględnione zostało w całości powództwo o uznanie za niedozwolone postanowień stosowanych przez pozwanego w używanym przez niego wzorcu umownym. Ustalenia faktyczne i ocena prawna zarówno Sądu pierwszej, jak i drugiej instancji doprowadziły do wniosku, że zostały spełnione przesłanki, o którym mowa w art. 385¹ § 1 k.c.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 385¹ k.c. w związku z § 5 ust. 3 i § 6 analizowanego w sprawie wzorca umowy; art. 65 § 1 w związku z § 5 ust. 4 oraz § 11 ust. 2 badanego wzorca; art. 9 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, a także art. 385³ pkt 20 k.c. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na brak spełnienia warunków prawnych określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem skarżący wnosząc o przyjęcie skargi winien wskazać i uzasadnić spełnienie przynajmniej jednej z czterech przesłanek: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne; 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów; 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwany wskazał na wystąpienie istotnego zagadnienia prawnego, które wyraził przez zadanie dwóch pytań. Pierwsze dotyczyło tego, czy kontrahent konsumenta, zawierający z nim umowę o wybudowanie lokalu, przewidującą dostosowanie lokalu do wykonanej powierzchni winien zawsze zapewnić konsumentowi umowne prawo do odstąpienia od umowy na wypadek wystąpienia różnicy w powierzchni lokalu między

powierzchnią umówioną a wykonaną i czy taka różnica winna być określona jednoznacznie na określonym cyfrowo poziomie, a także, czy w przypadku klauzuli waloryzacyjnej jest próg, powyżej którego należy przyznać wspomniane prawo do odstąpienia od umowy. Drugie pytanie dotyczy różnych skutków ekonomicznych po stronie konsumenta i jego kontrahenta w razie uznania klauzuli umownej za niedozwoloną.

Przywołane skrótowo pytania zadane przez skarżącego nie stanowią zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Przede wszystkim oba pytania są sformułowane w sposób kazuistyczny, to znaczy odniesione dokładnie do stanu rozpoznawanej sprawy, bez spojrzenia na nią jako przykładu na którego tle powinno się móc zbudować ogólniejsze stanowisko, które mogłoby w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa w obszarze budzącym wątpliwości. Skarżący nie odniósł się w ogóle w uzasadnieniu zadanych pytań do bogatego i znanego dorobku doktryny w poruszonych kwestiach prawnych, tak jakby odkrywał dopiero nowe zagadnienie. Nie znalazła się również jakakolwiek analiza orzecznictwa, a tymczasem kwestie dotyczące klauzul o analogicznej treści były już przedmiotem wyjaśnień w orzecznictwie i pozwany formułując zagadnienie i je analizując powinien je znać i się do niego odnieść albo wskazując na nowe elementy w nich nie poruszone, a ważne na tle rozpoznawanej sprawy i podniesionego ogólnego zagadnienia prawnego, albo podając argumenty przeciwstawiające się tym rozstrzygnięciom. Sformułowano w nich dość precyzyjne kryteria pozwalające na ocenę tego, czy postanowienia stosowane we wzorcu przez dewelopera spełniają przesłanki z art. 385¹ k.c. w sytuacji uznania tego przez Sąd drugiej instancji w zaskarżonym wyroku. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest pozbawione profesjonalnego wyводу prawniczego, jakiego oczekuje się po takim uzasadnieniu w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego i wspierającej je doktrynie (zob. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10, z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12, z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 83/13 i z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1062/14, nie publ.).

Alternatywnie, skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania ze względu na jej oczywiste uzasadnienie. Niestety, zapomniał przytoczyć

argumentów, które miałyby przemawiać za tą oczywistością, a to było już wielokrotnie przypominane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. przykładowo postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11, z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13 i z dnia 8 września 2015 r., I CSK 1060/14, nie publ.).

W sytuacji, w której nie zostały spełnione przez skarżącego ani przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, ani z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu.

jw